

Conèixer-lo i conèixer-te (I): Robar el cor a Crist

El bon lladre amb una paraula
va robar el cor a Crist i va obrir
les portes del Cel. Així és
l'oració: una paraula que roba
el cor a Jesús i ens permet
viure, des d'aquell moment, al
seu costat.

24/01/2020

Fora de les muralles de Jerusalem,
poc després del migdia, tres homes
havien estat crucificats al mont

Calvari. Era el primer Divendres Sant de la història. Dos eren lladres; el tercer, en canvi, era l'únic home absolutament innocent: era el Fill de Déu. Un dels dos bandits, malgrat el seu intens sofriment i l'esgotament físic, es va animar a entaular una brevíssima conversa amb Crist. Les seves paraules plenes d'humilitat —«recorda't de mi quan arribis al teu Regne» (Lc 23, 42)— van merèixer que el mateix Déu fet home li assegurés que en poques hores estaria al paradís. Sant Josepmaria es va commoure moltes vegades amb l'actitud d'aquell *bon lladre* que «amb una paraula robà el cor a Crist i s'obrí les portes del Cel».[1] Potser l'oració es podria definir així: una paraula que roba el cor a Jesús i ens fa viure, des d'ara, al seu costat.

Dos diàlegs a la creu

Nosaltres també volem que la nostra oració, com aquella del bon lladre al

qual una tradició dona el nom de Dimes, s'ompli de fruit. Ens il·lusiona somiar com el diàleg amb Déu pot transformar les nostres vides. Robar el cor és conquerir, enamorar, entusiasmar. Es *roba* perquè no es mereix rebre tant afecte. *S'assalta* el que no és propietat ni possessió, però s'anhela. L'oració s'assenta sobre quelcom tan senzill —encara que no és poc— com aprendre a acollir aquest do als nostres cors, deixant-nos acompanyar per Jesús, que mai no imposa els seus regals, ni la seva gràcia, ni el seu amor.

Al costat de Dimes, també en una fusta sobre el Calvari, hi havia el seu company de turment. Contrasta el retret que aquest segon dirigeix a Jesús: «¿No ets el Messies? Doncs salva't a tu mateix i a nosaltres!» (*Lc* 23, 39). Són paraules que cauen com una galleda d'aigua freda. Quina diferència hi ha entre aquests dos *diàlegs*? Tots dos van parlar amb

Jesús, però només Dimes va acollir el que el Mestre tenia preparat per regalar-li. Va dur a terme el seu últim cop i el millor: aquella petició de quedar-se almenys a la memòria de Crist. El seu company, en canvi, no va obrir el seu cor amb humilitat a qui el volia deslliurar del passat i oferir-li un tresor inigualable. Va exigir el seu dret a ser escoltat i salvat; es va encarar amb l'aparent ingenuïtat de Jesús i també li va retreure la seva aparent passivitat. Potser sempre havia *robat* així: considerant que recuperava el que li pertanyia. Dimes, en canvi, sabia que no mereixia res, i aquesta actitud va aconseguir obrir la caixa forta de l'amor de Déu. Va saber reconèixer Déu tal com és realment: un Pare lliurat a cadascun dels seus fills.

Davant d'aquests dos possibles *diàlegs* que trobem a l'Evangelí podem comprendre que el Senyor compta amb la nostra llibertat per

fer-nos feliços. I també que no sempre és fàcil deixar-se estimar. L'oració pot ser un mitjà formidable per descobrir què és el que sent, el que pensa i el que vol Jesús. La vida divina en nosaltres és un do.

L'oració, en aquest sentit, és un canal pel qual es desborda el torrent d'amor que Déu ens vol oferir, una invitació inesperada a guanyar-nos d'una altra manera la veritable vida.

Per obrir les portes del cel

Sant Josepmaria ens recordava que Déu «ha volgut *córrer el risc de la nostra llibertat*».[2] Una bona manera d'agrair-li-ho podria ser obrir-nos nosaltres també a la seva. Fins i tot es podria dir que, en aquest segon cas, no correm cap risc; tan sols hi podria haver certa aparença de perill, ja que tenim totes les de guanyar: la garantia de la seva promesa són uns claus que cremen d'amor per nosaltres. Observant les

coses des d'aquest punt de vista comprenem com d'absurd pot arribar a ser resistir-nos a la voluntat de Déu, tot i que aviat comprovem que ens passa molt sovint. El que passa és que «ara hi veiem de manera fosca, com en un mirall poc clar; després hi veurem cara a cara. Ara el meu coneixement és limitat; després coneixeré del tot, tal com Déu em coneix» (1 Co 13, 12). Ens ho diu sant Pau: per conèixer-nos no hi ha un camí millor que mirar-nos des de Crist, contemplar la nostra vida a través dels seus ulls.

Dimes així ho comprèn i no li fa por la bretxa enorme que s'obre entre la bondat de Jesús i els seus errors personals. Reconeix el rei del món en el rostre humiliat i desfigurat de Crist; en uns ulls que el miren amb tendresa, li tornen la dignitat i, d'una manera estranya, li recorden que és estimat per sobre de totes les coses. És veritat que pot semblar massa

fàcil el *final fel·liç* de la història del bon lladre. Tanmateix, mai no sabrem quin va ser el drama de la conversió que va experimentar el seu cor en aquells moments, ni la preparació que segurament la va fer possible.

Obrir-se a tant d'afecte té una semblança enorme amb descobrir que l'oració és un do, un camí privilegiat per acollir l'afecte d'un cor que no sap res de mesures ni de càlculs. Se'ns regala una vida diferent, més plena, més completa, molt més fel·liç i amb sentit. Així ho afirma el Papa Francesc: «Resant *obrim la jugada* a Ell, li donem lloc perquè Ell pugui actuar i pugui entrar i pugui vèncer».[3] És Déu qui ens transformarà, és Déu qui ens acompanyarà, és ell qui ho farà tot; només necessita que li *obrim la jugada*. És en aquest moviment quan entra en joc la nostra llibertat,

guanyada precisament en aquesta creu de Crist.

L'oració ens ajuda a comprendre que «quan Ell demana alguna cosa, en realitat està oferint un do. No som nosaltres que li fem un favor: és Déu qui il·lumina la nostra vida i l'omple de sentit.[4] Això és precisament el que li roba el cor: la porta oberta de la nostra vida que es deixa fer, que es deixa estimar, transformar, que anhela correspondre, tot i que no sàpiga gaire bé com fer-ho. «Tasteu i veureu que n'és, de bo, el Senyor» (Sl 34, 9). Aquestes poques paraules resumeixen el camí que ens porta a ser ànimes d'oració, «perquè si no coneixem què rebem, no despertem l'amor».[5] Quan va ser l'última vegada que vam dir al Senyor com n'és de bo? Amb quina freqüència ens aturem a considerar-ho i *agradar-lo?*

Per aquesta raó, la sorpresa és part essencial de la nostra vida d'oració: l'admiració davant d'un prodigi que no entra en els nostres paràmetres. Això ens porta a repetir sovint: «Que gran ets, i que bonic, i que bo! I jo, que ximple que soc, que pretenia entendre't. Com en series de poca cosa, si em cabessis al cap! Em caps al cor, que no és poc».[6] Lloar Déu ens situa en la veritat de la nostra relació amb Crist, alleugereix el pes de les nostres preocupacions i ens obre panorames que no havíem previst abans. Són les conseqüències d'haver *corregut el risc* d'entregar-nos a la llibertat de Déu.

Infinites maneres de pregar

Quan sant Josepmaria era a Mèxic, durant una de les trobades que va tenir, va voler relatar una anècdota. Va explicar que un fill seu, filòsof de professió, havia rebut inesperadament l'encàrrec d'ocupar-

se de les empreses de la seva família: «Quan em va parlar de negocis em vaig quedar mirant-lo, em vaig posar a riure i li vaig dir: Negocis? Els diners que guanyis tu me'ls poses aquí, al buit de la meva mà, que em sobra lloc.» Van passar els anys i se'l va tornar a trobar i li va dir: «Aquí tens la meva mà. No et vaig dir que el que guanyessis m'ho posessis aquí? I ell es va aixecar i, davant de l'expectació de tothom, em va besar el palmell de la mà. I va dir: ja està. Li vaig fer una abraçada i li vaig contestar: m'has pagat de sobres. Ves, lladre, que Déu et beneeixi!»[7]

En l'oració bé podem fer un petó a la mà de Déu; lliurar-li el nostre afecte, com a únic tresor, ja que no tenim cap altra cosa. Per a algunes persones n'hi haurà prou amb un gest com aquest, dirigit al Senyor, per encendre's en una oració d'afectes i propòsits. Els sembla molt més expressiva una mirada que mil

paraules. Voldrien tocar tot el que fa referència a Déu. Gaudirien sentint, durant aquesta trobada amb el Senyor, la brisa de la vora del mar de Galilea. Els sentits es disparen i la proximitat amb Jesús fa possible aquestes sensacions que omplen el cor de pau i d'alegria.

Immediatament, aquest goig necessita ser compartit i la missió es converteix en obrir els braços com Crist per abraçar el món sencer i salvar-lo juntament amb Ell.

Però hi ha infinites maneres de pregar, tantes com persones. D'altres, per exemple, busquen senzillament escoltar algunes paraules de consol. Jesús no escatima paraules d'admiració per a qui les necessita: «Mireu un autèntic israelita, un home que no enganya» (*Jn 1, 47*). Ens les dirà si obrim el nostre cor. Ningú no ha pronunciat paraules d'amor com les seves. I ningú no les ha dit amb tanta gràcia i amb tanta veritat.

Quan les escoltem, l'amor que rebem es cola en la nostra mirada. Aprenem així a mirar amb Déu. Entreveiem, d'aquesta manera, el que cada amic o amiga seria capaç de fer si es deixés acompanyar per la gràcia.

Hi ha també persones que gaudeixen servint els altres, com Marta, l'amiga del Senyor que vivia a Betània. Jesús, quan l'Evangeli ens explica que va ser-hi de visita, no li va dir a Marta que segués, sinó que la va convidar a descobrir l'únic que era necessari (cf. *Lc 10, 42*) al mig del que feia. A les persones semblants a Marta probablement les conforta pensar, mentre pregunten, que Déu actua a través d'elles per portar moltes ànimes al cel. Els agrada omplir la seva oració amb rostres i noms de persones concretes. Necessiten convèncer-se que són corredemptores amb tot el que fan. De fet, si Maria va poder escollir "la millor part" és justament perquè

Marta servia; aquesta última en tenia prou amb saber que els qui l'envoltaven eren feliços.

Altres persones, per la seva part, estan més inclinades cap als detalls petits, cap als regals, encara que siguin de molt poc valor. És la manifestació d'un cor que no deixa de pensar en els altres i sempre troba en la vida alguna cosa que fa referència als seus éssers estimats. Pot ser que a elles els serveixi aprendre a descobrir tots els dons que Déu ha sembrat en la seva vida. «La pregària, precisament perquè s'alimenta del do de Déu vessat sobre la nostra vida, hauria de ser sempre memoriosa».[8] També poden il·lusionar-se amb *sorprendre* Déu amb mil detalls minúsculs. El factor sorpresa té molta importància per a elles i encertar el que fascina al Senyor no és tan difícil. Encara que sigui un misteri, fins a la cosa més petita l'omple d'agraïment i li fa

brillar els ulls. Cada ànima que intentem apropar al seu amor —com la de Dimes en els últims moments— li roba de nou el cor.

Sense ànim d'encloure en esquemes previs totes les possibilitats, també hi ha ànimes que necessiten passar temps amb qui estimen. Pot ser que els agradi, per exemple, consolar Jesús. Tot el temps *gastat* amb qui estimen els sembla poc. Per percebre l'afecte diví els pot servir pensar en Nicodem, que era rebut per Jesús amb tota la nit per davant, en la intimitat d'una llar molt avesada a les confidències. Precisament per aquell temps compartit, Nicodem serà capaç de donar la cara en els moments més difícils i ser a prop de Crist quan els altres estiguin plens de por.

De vegades pensem que conèixer-nos és identificar els nostres errors: això és veritat, però no és tota la veritat.

Conèixer a fons el nostre cor i els nostres anhels més íntims és clau per poder escoltar Déu, per deixar-nos omplir pel seu amor.

La conversa entre Jesús i el bon lladre va ser breu però intensa. Dimes va descobrir que hi havia una escletxa en aquest gran cor innocent de Crist: una forma fàcil *d'assaltar-lo*. La voluntat de Déu, tantes vegades fosca i dolorosa, es va il·luminar i s'il·lumina amb la petició humil del bandit. La voluntat de Déu, tantes vegades fosca i dolorosa, es va il·luminar i s'il·lumina amb la petició humil del bandit. El bon lladre es va colar per aquesta esquerra i es va apoderar del tresor més gran. La Mare de Déu va ser testimoni de com Dimes va defensar el seu fill. Potser, amb una mirada, va demanar a Jesús que el salvés. I Crist, incapaç de negar res a la seva mare, va dir:

«Avui seràs amb mi al paradís» (Lc 23, 43).

Diego Zalbidea

[1] Sant Josepmaria, *Via Crucis*, estació XII, punt 4.

[2] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, núm. 113.

[3] Papa Francesc, *Christus vivit*, núm. 155.

[4] F. Ocáriz, *Luz para ver, fuerza para querer*. A: *Diario ABC*, 18 de setembre del 2018.

[5] Santa Teresa de Jesús, *Vida*, 10, 3.

[6] Sant Josepmaria, *Apuntes de la predicación*, 9.VI.1974; en volums de “Catequesis” 1974/1, p. 386 (AGP, biblioteca, P04).

[7] Sant Josepmaria, *Notas de una reunión familiar*, 27.XI.1972. A: “Dos meses de catequesis” 1972, vol. II, p. 616 (AGP, biblioteca, P04).

[8] Papa Francesc, *Gaudete et exsultate*, núm. 153.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/article/coneixer-lo-i-
coneixer-te-i-robar-el-cor-a-crist/](https://opusdei.org/ca-es/article/coneixer-lo-i-coneixer-te-i-robar-el-cor-a-crist/)
(11/03/2026)